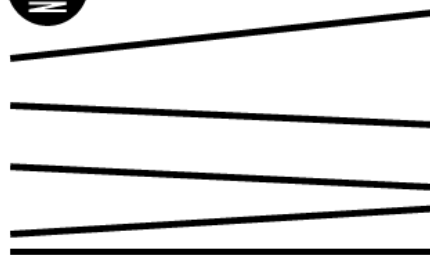

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hey, Wilhelm.; [Wilhelm Hey] ; tegnede
og digtede af Otto Speckter ; oversatte af
Christian Winther.

Titel | Title:

Halvhundrede Fabler for Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

[50] bl.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Otto Speckter

Halvhundrede
Fabler for Børn

Overs. af
Chr. Winther

1834

15, - 238, - 8°

Ex. 2

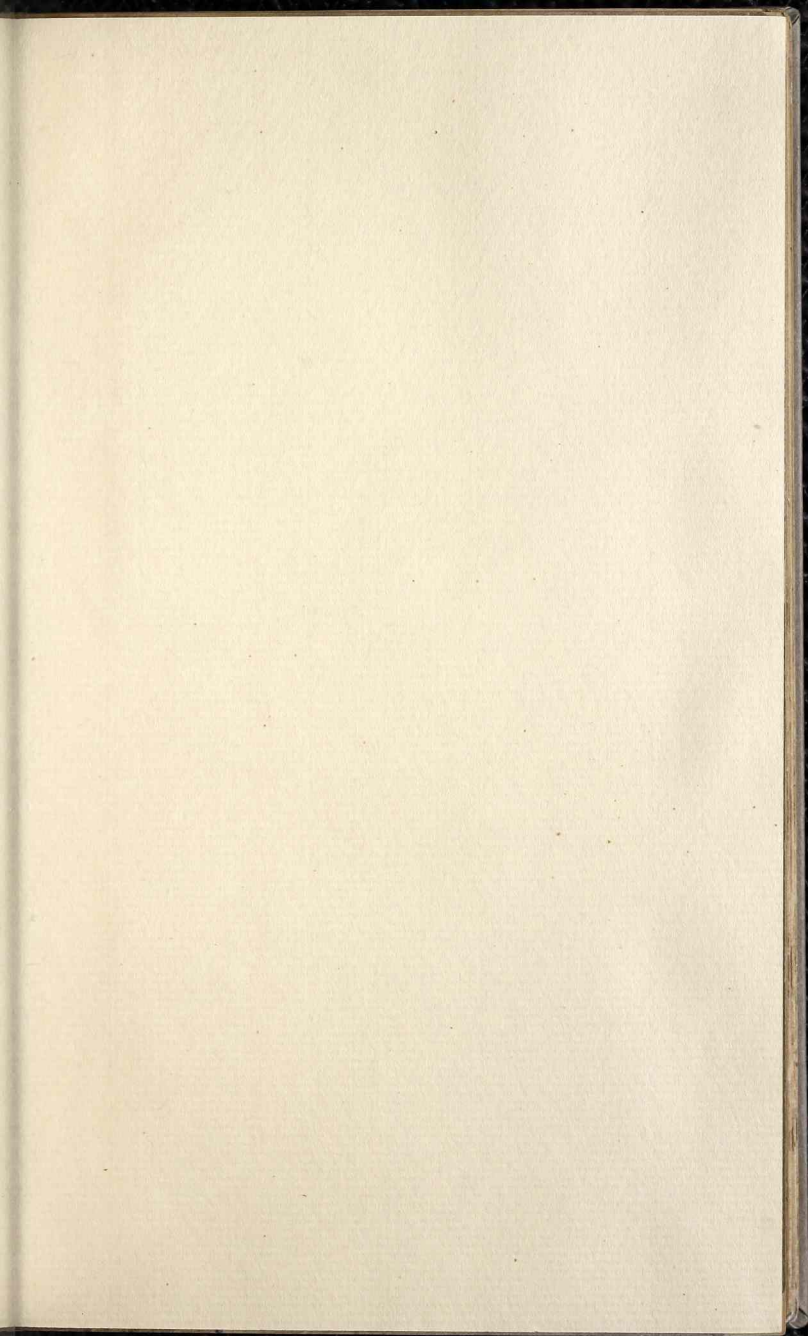

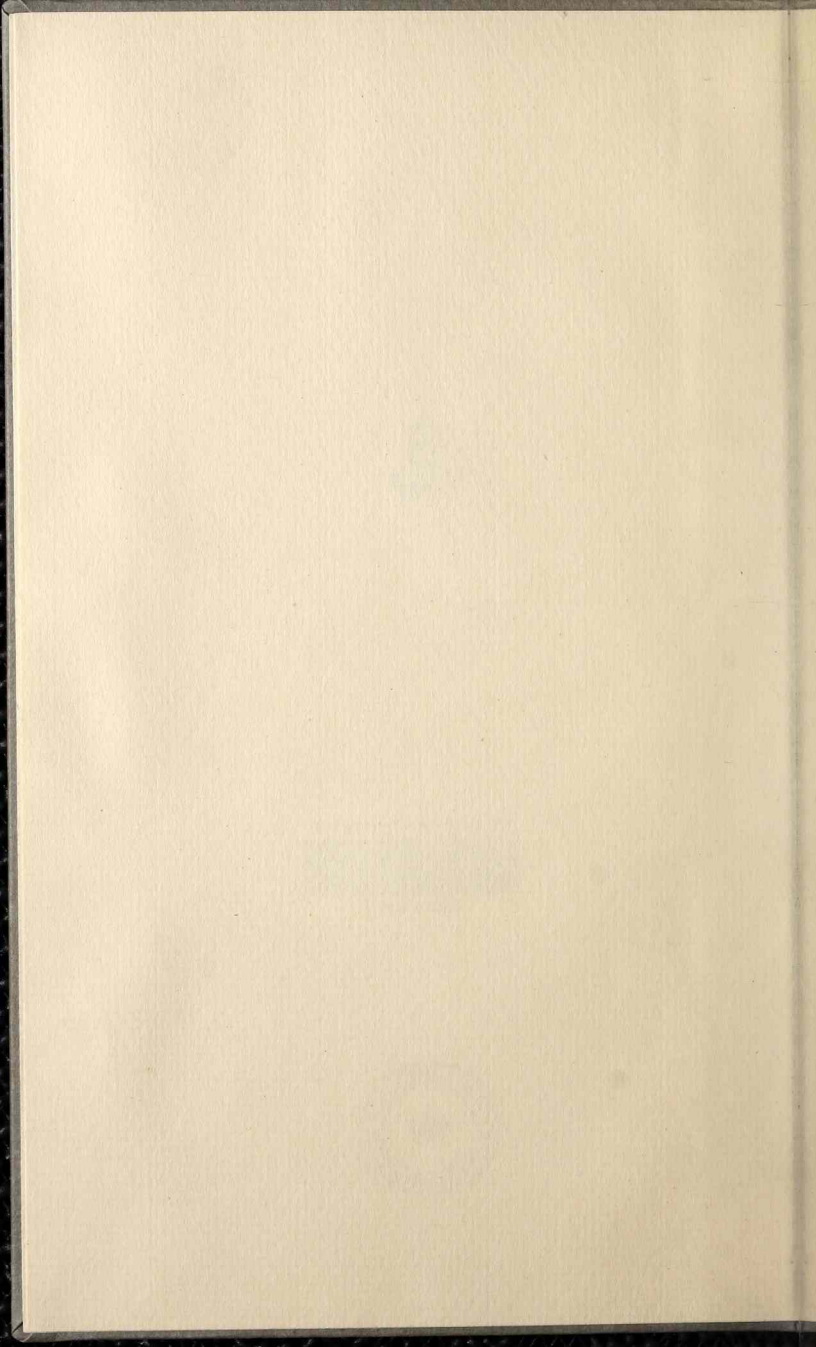
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

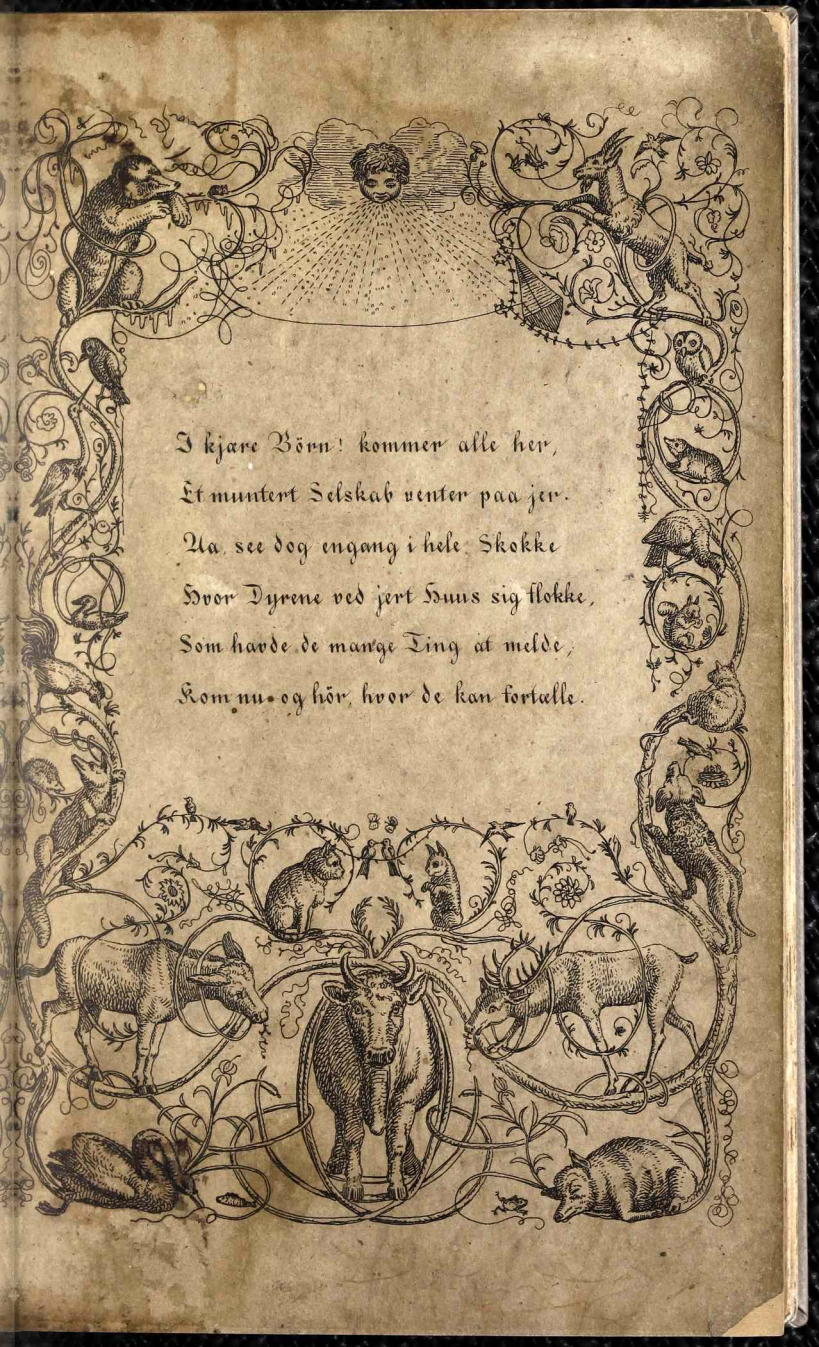

130023410576

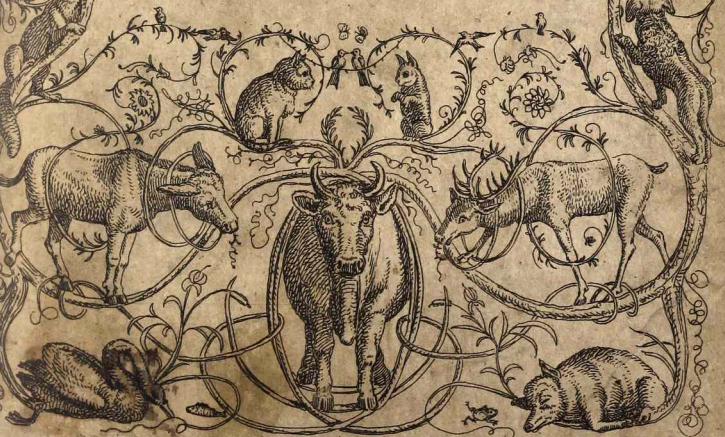

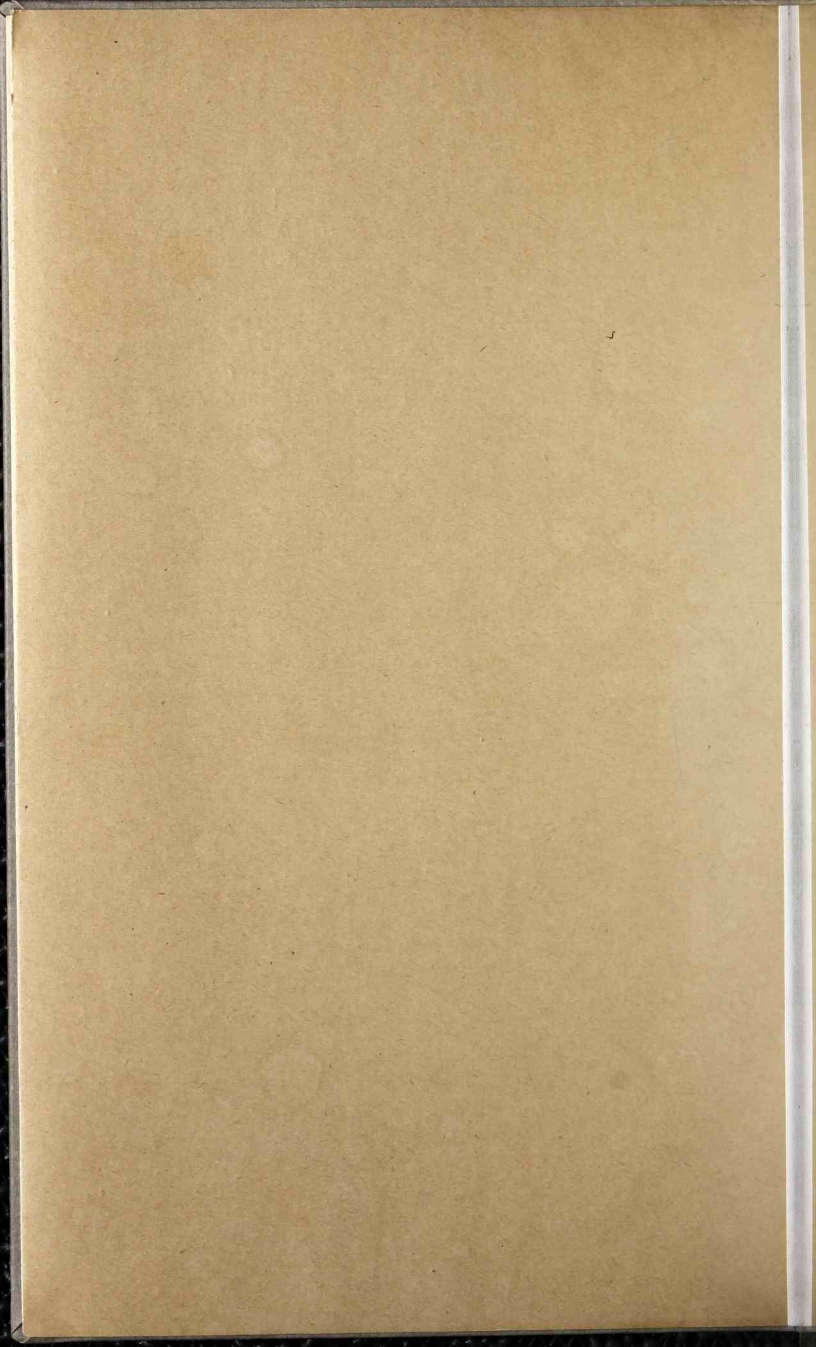

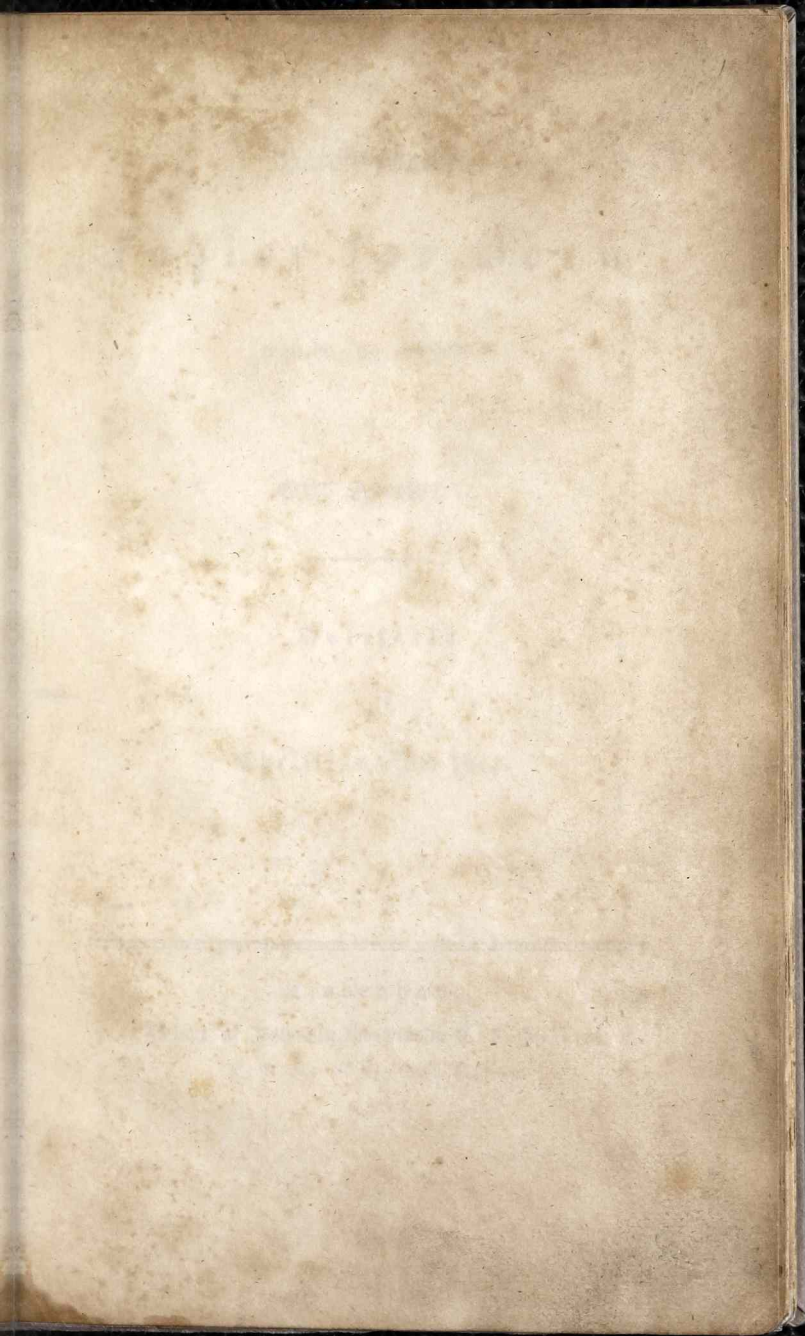

I kjære Børn! kommer alle her,
Et muntret Selskab venter paa jer.
Na, see dog engang i hele Skikke
Hvor Dyrene ved jert Huus sig flokke,
Som havde de mange Ting at melde,
Kom nu og hør, hvor de kan fortælle.

15, - 238

Ex. 2.

Halvhundrede
Fabler for Børn,

tegnede og digtede

af

Otto Speckter.

Oversatte

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel,

Trykt hos C. G. Schiellerup.

1834.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

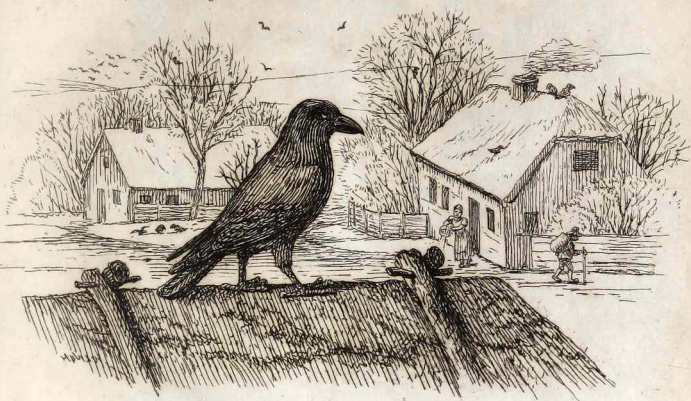
Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing upside down.

1922 G 576

R a v n e n.

Nei see den Stodder der mon staae!
En fulsort Koste har han paa;
Til hver Mands Dør han løber hid
I denne kolde Vintertid,
Rab, Rab! han klynker høit paa Sneen,
Aa, giv dog ogsaa mig et Been!

Men nu kom Vaaren med grønne Blad,
Da blev den Stodder strax saa glad;
Han bredte ud sin Vinge sort,
Saa fløi han over Huset bort:
I Lusten høit han munter steeg,
Mange Tak, mange Tak! han lystigt freeg.

Fuglen ved Vinduet.

Paa Vinduet banker det: tik, tik!
Åa, luk mig op et Diebsk!
Det sneer, og Blæsten er skarp og sæl,
Jeg er saa sulten og fryser ihjel.
O kjære Venner! luk op; jeg ret
Saa artig være vil og net.

De slap ham ind i den bittre Nød;
Han søgte sig mangan Krumme Brød,
Og havde det godt i lune Stue.
Men knap kom Vaaren og Solens Lue,
Så han med Sorg ved Vinduets Rude:
Da aabned de for ham, og vips! var han ude.

Englen ved Juletræet.

God Jul og godt nytår! det vil jeg sige!

God Jul og godt nytår!

Det lyder og lyder og lyder og lyder!

Jeg er her og jeg er der!

I Juletræet! det vil jeg sige!

God Jul og godt nytår!

Det skal være ind i den lille stue!

Det skal være ind i den lille stue!

Det skal være ind i den lille stue!

Det skal være ind i den lille stue!

Det skal være ind i den lille stue!

Det skal være ind i den lille stue!

Sneemanden.

See den Mand! af, hvor jeg gruer!
Med sin Stok han staaer og truer;
Der han staaer nu fra i Gaar,
Med sin Stav han dog ei slaaer.
Sneemand! Sneemand! jeg taer dig!
Har du en Stok, saa vaer dig!

Nei, det er en uæsel Mand,
Han ei slaae, ei løbe kan;
Kridhvid er hans Lof, hans Kind.
Kjære Sol! kom ei og skin,
Blod som Smør da bliver han,
Og tilsidst det bare Vand.

Erindringer.

Det var Blandt! af Bort sig gik;
Men sin Gist, det skænt og truer;
Det var skænt sin sin i Gist;
Men sin Gist, det var af skænt;
Erindringer! Erindringer! jeg var sig!
Det var en Gist, det var sig!

Det var en Gist, det var sig!
Det var en Gist, det var sig!
Erindringer! Erindringer! jeg var sig!
Det var en Gist, det var sig!
Det var en Gist, det var sig!

Fuglene udenfor Loen.

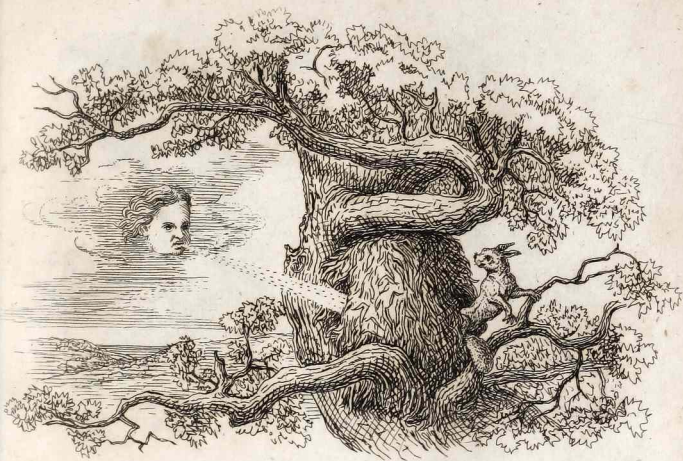
Paa Marken derude der er ingen Ting,
 Thi Sneen bedækker den rundtomkring.
 Da hørte vi Eders Pleiesslag,
 Den Lyd den var os just til Behag.
 Et Korn imellem fra Loen vipper,
 I unde os dog, at vi det nipper?

De Tærskere sloge saa net i Takt,
 Det rene Korn blev i Sække lagt,
 For Folk det bages til Brød engang.
 Men hvert et Korn, som i Gaarden sprang,
 Det lod ei Fuglene gaae tilspilde,
 De fandt hvert eet, var det nok saa lille.

Engländer in der Colonie

Der Engländer hat sich in der Colonie
sehr wohl eingerichtet und hat
seine Colonie sehr schön gemacht.
Er hat viele Häuser und Gärten
gebaut und die Colonie sehr
wohl geordnet. Er hat auch
viele Schulen und Kirchen
gebaut und die Colonie sehr
wohl geordnet. Er hat auch
viele Schulen und Kirchen
gebaut und die Colonie sehr
wohl geordnet.

Egernet og Blæsten.

E. Huhu! hvor du blæser kold, Hr. Blæst!

At stoppe min Dor, det er nok best,

Og aabne en anden igjen histomme.

B. Paa den Side kan jeg ogsaa komme!

E. Saa lukker jeg atter paa hiin Side,

Da bliver du ude, maa du vide.

Blæsten gjorde sig vreed og suur,
Egernet tatted sit lille Buur,

Blæsten den rusked det stærke Træ,

Egernet sad saa trygt i Læ;

Det lod ham suse, det sad og loe,

Og knækkede sine Nodder i Ro.

Gjættet og Skjætet

«Hvad! har du ikke set det Skjætet?
«Det har jeg set, det er nok det.
«Og det er en anden igen, det er
«Ja, den der er, den har jeg set.
«Og den har jeg set, den har jeg set.
«Den har du set, den har du set.

Skjætet er det, det er det.
«Gjættet er det, det er det.
«Skjætet er det, det er det.
«Gjættet er det, det er det.
«Det er det, det er det.
«Og det er det, det er det.

Drengen og Egernet.

- D. Egern, hist i Green og Top,
Jeg kan jo neppe see derop,
Kom ned, jeg vil en Leeg dig lære.
- E. Her er saa kjont og godt at være,
Heller jeg stiger i Træet, du,
Op og ned en Stund endnu.

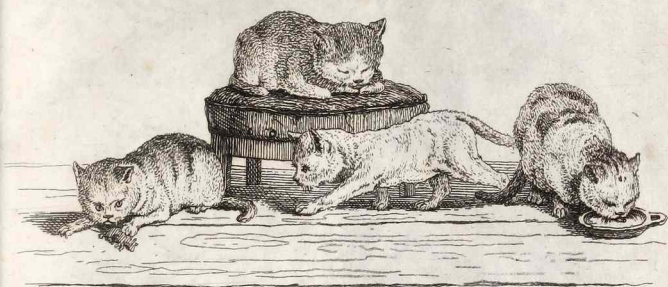
Drengen løb nu lidt omkring,
Egernet sprang med lette Spring;
Drengen kom igjen til Egen:
Kom nu ned, og lær saa Legen!
Egernet svared: jeg gjerne vilde,
Havde jeg ei saa travlt, du Lille!

Drängen og Gæmme

D. Gæmme, bist i Gæmme og Gæmme,
Jeg kan jo ikke se det,
Komm ned, jeg vil se dig,
D. For er det ikke et godt at være,
Heller jeg siger i Gæmme, du,
Op og ned en Gæmme.

Drängen led nu lidt omkring,
Gæmme, se dig ned i Gæmme;
Drängen kom igen til Gæmme:
Komm nu ned, og se det;
Gæmme, se dig: jeg Gæmme vilde,
Gæmme jeg er i Gæmme, du vilde!

Killingerne.

Killinger smaa! med Navn vil jeg nævne
Enhver nu efter sin Kunst og Evne:

Floielspels du hedde maa,
Og den anden Let=paa=Taa,
Een skal hedde Musen=fat,
Melkefjæg den fjerde Kat.

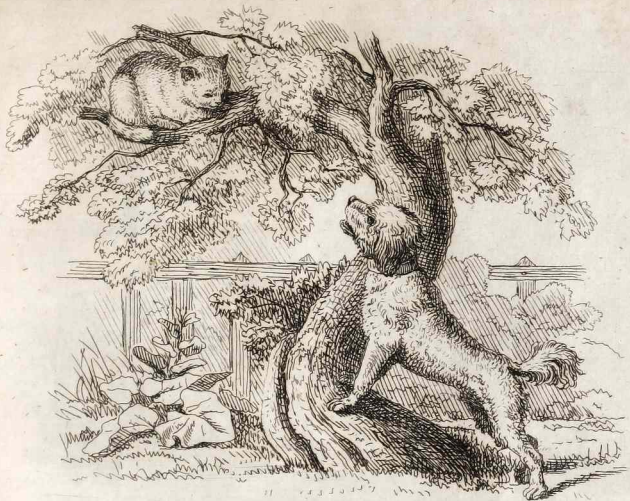
Hver blev stor og smuk og blød;
Floielspels laae helst paa Skjod,
Op paa Loft gik Musen=fat,
Let=paa=Taa blev i Loen sat,
Melkefjæg gik i Kjøfnet ned
Kokkepigen til stor Fortred.

Willinger

Willinger huaa! mid Baaen ad iog maaen
Gaaer nu efer iu iuaa og Baaen
Haaeaaeaae aa Baae maa
Og aa aa aa aa aa aa aa
Baa aa aa aa aa aa aa
Haaeaaeaae aa aa aa aa

Baa aa aa aa aa aa aa
Haaeaaeaae aa aa aa aa
Og aa aa aa aa aa aa
Baa aa aa aa aa aa aa
Haaeaaeaae aa aa aa aa
Baa aa aa aa aa aa aa

Hunden og Katten.

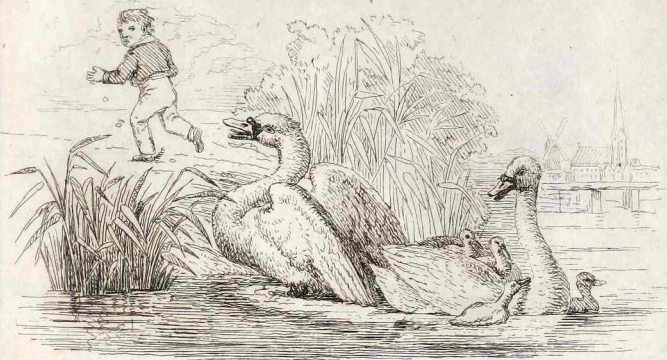
Ei, vi giør du dog, Pasop!
Vel saa stærkt mod Træets Top?
Mis deroppe, — hvad skal det til?
Ned til mig ei komme vil!
Det maa jeg ret fornuftigt finde!
Du havde nok intet Godt i Sinde.

Mis sad længe i Lovet blødt,
Lod, som den sov og drømde sødt;
Pasop han gad ei længer vente,
Men ærgerlig ud af Haugen rendte.
Da vaagnede pludselig Missen op,
Og skyndte sig bort i Gallop.

Handen og Katten

Et vil siest du dog, Jacob!
Hil kan først med Evnets Kæp?
Hvis berøvet — hvor skal det bli?
Hvor til mig ei formue vil!
Det var dog vel fornuftigt hændt!
Du havde nok inter' i Gæst
Hvis kan lange i Evnet bledt.
Hos som den fød og brændt ledt;
Jacob kan dog ei længe ventt
Him ærgertig ud af Gangen trængt.
Da vægnede blidstelig vilsten op
Da skænte sig bort i Gallop.

Svanen.

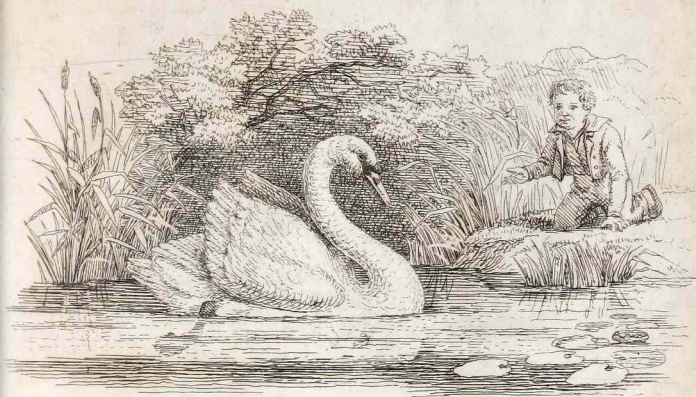
Hør, du Dreng ved Bredden der,
Kom ei mine Born for nær,
Lad nu være at kaste med Steen!
Ellers jeg gjør ei Noget Meen;
Men løb nu rask, eller du skal mærke,
Hvor mihe Bingeslag de værke.

Og Drengen han tog paa at springe,
Han blev saa hange for Svanens Binge;
Bagefter Svanen et Stykke rendte,
Og atter til sine Unger vendte;
Med dem den leged' heller i Dam,
End saadan at jage efter ham.

Ernst

Der du dich so schnell
 Vom ich mich so rasch
 Das du dich so rasch
 Alles so rasch
 Nicht so rasch
 Doch mich so rasch

Der du dich so schnell
 Vom ich mich so rasch
 Das du dich so rasch
 Alles so rasch
 Nicht so rasch
 Doch mich so rasch

Svanen og Barnet.

Du Barn! kom du kun frem!
Jeg er slet ikke slem;
Saa sagte og saa tyst,
Jeg svømmer hid mod Kyst;
Jeg vil kun spørge dig saa smaat:
Har du lidt Brød, da var det godt?

Drengen gik til Dammen og saae,
Hvor deiligt Svanen paa Vandet laae,
Hvor Hammen den var saa blank og hvid,
Hvor blidt den svømmede hid og did;
Og snart bleve de saa gode Venner,
At den tog Brødet af Drengens Hænder.

Staan van de Wereld

En Staat! kom nu lang hem!

De er hier is hem;

En loof en hoe is hem;

De loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

De wil hem loof en hoe is hem;

Hunden og Bukken.

- H. Jeg bider dig, Buk! forsvær dig nu!
B. Jeg støder dig, Hund! forsvær dig nu!
H. Jeg har saa skarp en Tand i Munde!
B. Med mine Horn jeg støde kunde!
H. Nei, Buk! jeg mener det ei saa ilde,
Vær god igjen, jeg kun lege vilde.

Og saadan løb de den hele Dag,
Den Ene for, den Anden bag;
Hunden den gispede med Gynd og Klem,
Bukken den viisde Hornet frem;
De rendte omkap saa flink afsted, —
Hvem der dog ogsaa havde været med!

Stimmen og Sungen.

1. Jeg hører dig, Gud! forsvær dig mig!
2. Jeg hører dig, Gud! forsvær dig mig!
3. Jeg har saa stort en Gavn i Stumhed!
4. Med mine Gode jeg hører Stumhed!
5. Med Gud! jeg mener det er saa stort
6. Det god isten, jeg kan se alle

7. Og hvordan jeg de den gode Gud
8. Den Gud for den Stumhed dag;
9. Stumhed den stumhed med Gud og Gud
10. Stumhed den stumhed Gudens stemme
11. De stumhed omstap den stumhed
12. Gud den dag stumhed Gudens stemme

Mopsen og Spidsen.

M. Hør, Spids! hvad jeg vil sige dig,
Du hemmeligt nu skal sige mig:
Hvor har du det Stegebeen vel gjemt,
Hvis Tyven fandt det, da var det slemt.

S. Nei, Mops! jeg tier heller stille,
Den er just Tyv, som det vide vilde.

Men Mopsen snused', den var ei seen,
Bag Stalden fandt han det gode Been,
Og i sin Flab den tog det alt,
Da kom just Spids, som den var kaldt;
Den greb Hr. Mops i det fede Skind,
Da skreeg den høit, og skyndte sig ind.

Barnet og Oren.

- B. Du Oxe! du ligger den hele Dag
Og tænker vist paa en vigtig Sag,
Saa lærd et Ansigt sætter du op!
- D. Jeg siger Tak, af min hele Krop
Er ikke lærd et eneste Stykke;
Jeg tænker ei, jeg vil heller tygge.

Og da den havde tygget en Stund,
Kun langsomt brugte den sin Mund,
Da spændte de den for en Vogn med Græs,
Den maatte trække det tunge Læs;
Det gjorde den og med trøstigt Mod,
At tænke den ei saa godt forstod.

2. Der Herr! du lieber Herr! du
 3. Der Herr! du lieber Herr! du
 4. Der Herr! du lieber Herr! du
 5. Der Herr! du lieber Herr! du
 6. Der Herr! du lieber Herr! du
 7. Der Herr! du lieber Herr! du
 8. Der Herr! du lieber Herr! du
 9. Der Herr! du lieber Herr! du
 10. Der Herr! du lieber Herr! du

L a m m e t.

Hvi skriger du, Lam? du lille Gjæk!

L. Min kjære Moder er gaaet væk!

Jeg kan vel tænke, at du er ræd,

Alt Noget skal gjøre dig Fortred?

L. Bange? af nei, hvorfor? du Kjære!

Jeg vilde kun gjerne hos Moder være.

Dg da nu Moderen Skriget fornam,
Saa kom hun strax til sit lille Lam,
Dg kaldte kun een Gang med sagte Stemme,
Det kunde Lammet strax fornemme.
Da blev det glad, og løb med Hast,
Dg trykked sig op til Moderen fast.

Amma

Soi finge du, fange du alle Gier!
2. Was fange fange er ganz dort!
2. So fange fange er ganz dort!
2. Was fange fange er ganz dort?
2. Was fange fange er ganz dort?
2. Was fange fange er ganz dort?

So da im Thobren fange fange
So fange fange er ganz dort!
2. Was fange fange er ganz dort?
2. Was fange fange er ganz dort?
2. Was fange fange er ganz dort?

Spurven og Hesten.

- S. Din Krybbe er fuld, Hest, du favre!
Maa jeg faae lidt af din Havre?
Et lille Korn eller ogsaa to,
Du bliver nok mæt, det kan du troe:
H. Tag, flinke Fugl, saamange du vil,
Her er nok for os og Flere til.

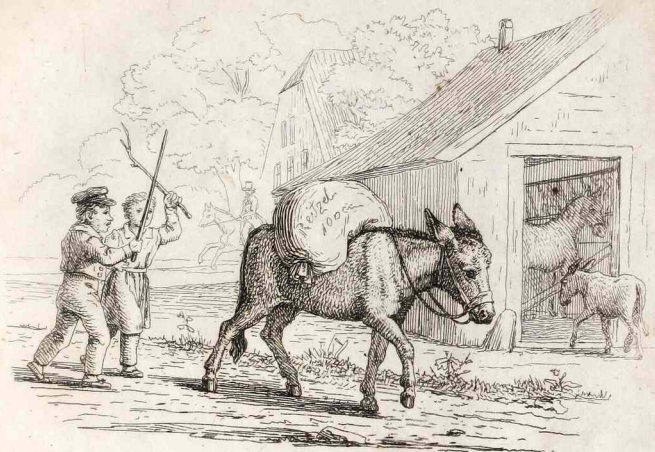
Da aad de tvende den Havre sed,
Og Ingen af dem leed Sult og Nød;
Men da nu Sommeren kom med Hede,
Kom ogsaa Fluer, der stak og bede;
Dem fangede Spurven i Tusindtal,
Og friede Hesten for Smerte og Qual.

Spillem af Dødsen

1. Den Kroppe er fuld, den Kroppe er fuld,
Men jeg har ikke af den Dødsen;
Et lille Stør eller agter sig,
Du bliver nok mere, det kan du tro;
2. Det lille Stør, som agter sig,
Det er nok for os og Stør til.

Den dog de lærer den Dødsen for,
De læser af den lille Stør og Stør;
Men de nu kommer for mig Stør,
Stør og Stør, det skal og Stør;
Den læser Stør og Stør;
Den lille Stør, det skal og Stør.

Æselet.

Æsel, du doovne, saa gaa dog rask,
Skynd dig nu lidt, eller du faaer Dask.
Æ. Godt Ord igjen! kan jeg end ei springe,
Bære en Byrde, det er ei saa ringe;
Hver Tjeneste, troer jeg, er lige god;
Jeg bruger min Kng, og Hesten sin Fod.

Og da nu Dagens Besvær var gjort,
Det listede sig sagte til Staldens Port;
Bed Siden af Hesten sin Baas det fandt,
Og Foder, saa godt som det var vant.
I Halmen strakke den sig, og laae
Og sov den hele Nat derpaa.

Wieder

Ich bringe dir die Nachricht, dass
du zu Hause bist, und ich
bin sehr froh, dich zu sehen.
Ich habe dich sehr vermisst.
Ich hoffe, du bist wohl.
Ich habe dich sehr vermisst.

Ich habe dich sehr vermisst.
Ich hoffe, du bist wohl.
Ich habe dich sehr vermisst.
Ich hoffe, du bist wohl.
Ich habe dich sehr vermisst.
Ich hoffe, du bist wohl.

Fuglen.

Barn! jeg beder, alt hvad jeg kan bede,
Na, rør dog ei min lille Nede!
Na, kast dog ikke dit Blik derpaa!
Dernede ligge nu alle mine Smaa,
De blive hange, — kan det dig fornoie?
Naar du seer paa dem med dit store Die.

Skjøndt Drengen gjerne gad seet paa Neden,
Stod han dog langtsfra, stille, beskeden!
Da blev og Fuglen, den Stakkels, rolig,
Fløi hen, og sad paa sin lille Bolig,
Og saae til Drengen saa venligt derved:
Tak, at du ikke os gjorde Fortred!

Englisch

Wann! ich werde alt doch ich kann leben,
Ich war doch ei nicht kleine Pflanze!
Ich laß dich nicht die Zeit vergehen!
Denn ich liege nun alle meine Stunden,
Du bist krank, — kann dich ich versorgen?
Nur du seist noch da wenn ich dich brauche.
Ich bin doch längst nicht kleine Pflanze!
Da bin ich doch längst nicht kleine Pflanze!
Ich bin doch längst nicht kleine Pflanze!
Ich bin doch längst nicht kleine Pflanze!

Vandringsmanden og Lærken.

- B. Lærke, hvor tidligt du løfter din Krop
Oviddrende høit mod Solen op!
- L. Med Sang maa jeg jo Vorherre prise,
Som giver mig Liv og Drif og Spise;
Det gjør jeg nu i al Evighed,
Og, Vandringsmand! du gjør det vel med?

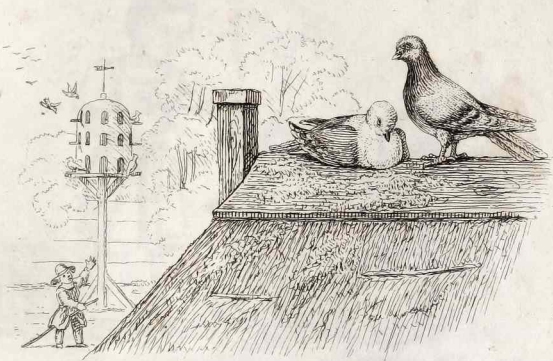
Og alt som den høit i Luftten sang,
Og alt som han gik med munter Gang,
Saa liflig klar, ned til de To
Den kjære Sol fra Himlen loe.
Og Herren, som hist i Himlen boer!
Med Naade horde deres Laffechor.

Handlungsmanchen der Laster.

1. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
2. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
3. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
4. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
5. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
6. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
7. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
8. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
9. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
10. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.

11. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
12. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
13. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
14. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
15. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
16. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
17. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
18. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
19. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.
20. Laster. Der Mensch ist nicht ein Laster.

D u e r n e.

Due, hist paa Husets Tag,
Siig, hvi du kurrer den hele Dag,
Og dreier dit Hoved hid og did?

D. Jo, Sommersolen er varm og blid,
Som Gud i Himlen lader skinne,
Det gjør mig saa godt baade ude og inde.

Saa kurrede Duen, paa Taget sad,
I Gaarden legede Drengen glad!
Begge vare lystige, froe i Sind,
Begge de holdt af Solens Skin;
Med Velbehag Herren fra Himlen ned
Saae, hvor glade de vare derved.

2. HILFE

Der hier mich hat doch noch nicht
vom Gode i. Himmel laßt
ich so wenig zu verstehen
daß ich die Götter nicht
glaube die du fürst den heil. Gode
du bist das höchste Gut

Das höchste Gut, das ich nicht
zu Gode laßt. Dessen Gode
Gode hat laßt, hat i. Gode
Gode de Gode ist Gode
also Gode. Gode ist Gode
Gode, Gode Gode de Gode

Canariefuglen.

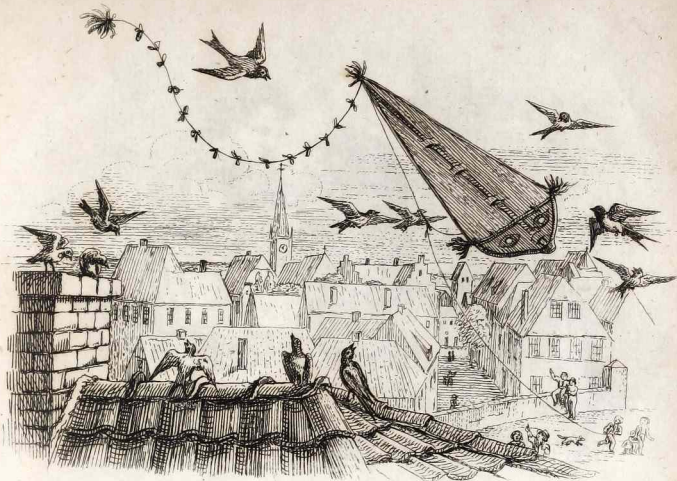
Du lille Fugl! af nu er du død,
Du nipper ei meer nogen Krumme Brød,
Dit klare Dje ei paa mig seer,
Du hopper ei paa min Skulder meer,
Du synger ret aldrig meer med Lyst
Skingrende Sang af fulde Bryst.

Men Børnene gif i den grønne Have,
De vilde den lille Stakkel begrave;
Paa Stedet en Rose de plantet har,
Som siden deilige Blomster bar.
Der sad de siden saa mangen Gang,
Og tænkte paa Fuglen og paa dens Sang.

Verwijfde

Die lillie fucht! of nu er du bod,
 Du nippet ei meer tegen Kruinme Bred,
 Die flare die ei paas nigg fter,
 Du popper ei paas min Schuiter meer,
 Du fongter ver aldich meer nigg fter,
 Stingende Sang of fterde fter.
 Men fterne gif i den grune fter,
 De vilde den lillie fterde fter,
 Paas fterde en fter de blante fter,
 Den fterde fterde fterde fter,
 De fter de fterde fterde fter,
 De fterde fterde fterde fter.

Papirdragen og Fuglene.

Seer I, Fugle! den Store der?
I Smaa! kommer den ei for nær!
Hvor let kunne I ei blive fangen,
Den trækker jer ned en Snees ad Gangen.
J. Jovist! du med dit store Dyr,
Af Papir er jo kun den hele Fyr.

Da holdt paa eengang Vinden op,
Til Jord sank Dragens tunge Krop;
Skjøndt Drengene havde saa travlt dermed,
Vilde den ei flyve meer afsted;
Men alle de Smaa, lystige lette,
De fløi omkring den, og bleve ei trætte.

Opbelevelsen af Engelsen

Det var en Engelse, som stode der,
 I smaa, smaa, smaa, smaa, smaa,
 Hvor der stode I, og alle sammen,
 Den stakkel var ned en Gang og Gangen,
 I. Joseph! du var en stor Dyr,
 Det var en, der var en stor Dyr.

Da det var en Gang, Engelsen op,
 Til det var en Gang, Engelsen op,
 Engelsen Engelsen Engelsen Engelsen,
 Engelsen var en stor, stor, stor,
 Men alle de smaa, smaa, smaa,
 De var omkring den, og alle de stakkel.

Drengen og Hvalpen.

D. Kom nu, min Hund! nu skal du lære
Alt sidde rank og artig være.

H. Al, skal jeg alt lære, og er saa lille,
En Stund jeg saa gjerne vente vilde.

D. Nei, bedst du lærer, mens du er ung,
Thi siden er du for stiv og tung.

Saa lærde Hunden; og snart man saae,
Hvor den kunde sidde og opreist gaae,
Og rask i de dybeste Bande springe,
Og flink det Tabte tilbage bringe.
Men Drengen glemde eiheller sin Bog,
Han lærde brav, og blev god og klog.

Bevidst og bevidst

O. Kom nu, min Søn! nu skal du lære
 at lide tank og angst
 O. Nu skal jeg alt lære, og er jeg lille,
 Du Søn, jeg kan glæde mig til
 O. Vel, best du lærer, men du er ung,
 Thi liden er du for sig og tung.

Den lærer Søn; og snart man lærer
 Hvor den liden liden og øvrigt lærer
 Og liden i de øvrigt Søn; og liden
 Og liden i de øvrigt liden liden
 Men liden liden, og liden og liden
 Den lærer liden, og liden og liden

Hunden og Børnene.

Du er saa stor, og taaler dog den Plage
I Seletoi den Bogn at drage,
Og immer lade dig nappe og kramme.
H. De ere saa smaa; det er det samme,
Af disse Dreng, samt af min Herre
Jeg taalde det, der var meget værre.

Lidt efter ringede det til Bord,
Da spændte de den af Selegjord,
I Stuen tog de den trofaste Hund,
Der gif han, og slikked sig om sin Mund;
Og Alle gave ham Been og Kjød,
Dog helst af Herren han tog sit Brød.

Denken og Hverdags

Den er saa stor og taaler dog den
I Gildet den Dagen at drage
Og immer lade sig høre og høre
O. De er saa smaa; det er saa
Al disse Drenge, som af min Datter
Jeg taaler det, det var mig det
Fid er det ringere det til Hov
Da skænder de den af Gildet
I Gildet tog de den trofaste Drenge
Der er den, og Hovet til den Hov
Og alle gode Drenge og Hov
Der er af Gildet den tog til Hov

Pigen og Katten.

- P. Min Kat, du maa ei rive,
Men altid kjønt mig give
Din Pote blød og fin og net.
- K. Ja Barn! ret gjerne gjør jeg det;
Men du maa rigtig forstaae mig,
Og aldrig knibe og slaae mig.

Blev nu Barnet end stundom ved
At gjøre den stakkels Kat Fortred,
Saa var dens Kloe ei heller god,
Stundom der kom vel en Draabe Blod;
Dog Ingen af dem meende det slemmt,
Blev gode Venner, naar det var glemt.

Spillem og Børnen

Der er en lille pige, som
sitter på gulvet og
spiller med sine
Børn. Hun har en
stortøjstøj, som hun
bruger til at
spille med. Hun
har en stor
stortøjstøj, som
hun bruger til
at spille med.
Hun har en
stortøjstøj, som
hun bruger til
at spille med.
Hun har en
stortøjstøj, som
hun bruger til
at spille med.

Drengen og Bogen.

Kom hid engang du kjære Bog,
De sige stedsse, du er saa klog,
Min Fader siger, og min Moder kjære,
Du mig saameget godt kan lære;
Nu vil jeg holde dig til mit Dre,
Alt, hvad du kan, det vil jeg hore.

Hvad du dog er en tofsset Een,
Du seer jeg har travlt, og er saa seen!
Saa gjerne jeg lege og springe vilde,
Men du er saa dum, og tier stille.
Du driller mig nok, du flauue Bog,
Nu kaster jeg dig hen i en Krog.

Erindren og Høst

Kom du endelig til Høst

De siger Høst, du er Høst

Min Høst, og min Høst

Du mig Høst, og min Høst

Du vil jeg Høst, og min Høst

Min Høst, og min Høst

Høst du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Du mig, og min Høst

Den store og den lille Dukke.

D. st. D. Du lille Dukke! vær peen og net,
Du lærer aldrig at sidde ret;
Med begge Been du altid stritter,
See kun paa mig, hvordan jeg sidder.

D. l. D. Jeg vilde jo gjerne deri dig føie,
Men mine Been kan jeg ikke bøie.

Men Pigebarnet greeb dem og loe:
J skulle ei trættes meer, J to;
J ere kun Dukker, een lang, een kort,
Og Tøsser begge, — det er ei stort.
Hun skyndte sig dem i Skrin at lægge,
Der maatte de vel være rolige begge.

Den store og den lille Duffte

D. f. D. Du lille Duffte! var pæn og mild
 Du lærer aldrig at støde ter;
 Med dege Breen du altid skrimer,
 Der kun paa mig hørdan jeg hører.
 D. l. D. Jeg vilde jo gjerne veri dig fore,
 Men mine Breen kan jeg ikke bore

Men Hørdanet gred den og-lac;
 I skulle et trætes mere, I to;
 I ere sin Duffte, een lang, een kort,
 Og Køder begge — det er ei stort.
 Hun spinder sig den i Strin og lagge
 Der maatte de vel være rolige begge

Kagen og Brødet.

R. Kom, kjære Barn! jeg hedder Kage,
Prøv du kun mig, saa skal du smage;
Det Sorte der, det er kuns Brød,
Det spiser man knap i største Nød.

B. Tag du kun Kagen; jeg ikke klager,
I Dag eller Morgen du mig dog tager.

Drengen havde alt lobet længe,
Til Kage at kjøbe han havde ei Penge;
Da fælde han heftigt Hungers Nød,
Han skyndte sig hjem og fik lidt Brød.
Det grove Brød med Lyst man nyder,
Naar først man veed, hvad Sult betyder.

Wagen des Lebens

1. Komm, thure Frau! Ich hab dich
Gefunden, du bist nicht
Der Erde, der du bist
Der Erde man hat
2. Sag du dem Leben; ich will
3. Sag oder sterben, du bist

4. Ich hab dich gefunden, du bist
5. Du bist der Erde
6. Du bist der Erde
7. Du bist der Erde
8. Du bist der Erde

M u s e n.

Konen, Muus! hvi slæber du med
Det Stykke Sukker afsted?

M. Tilgiv mig, kjære Madam!
Jeg veed jo, det er en Skam;
Men jeg har fire Unger,
De skrige saa høit af Hunger.

Da smilede Konen og sagde: naa
Behold det da, din Nar! og gaae!
Jeg var jo ogsaa just kommet hid
At hente mit Barn en lille Bid.
Musen foer afsted som en Vind,
Konen gif glad til Barnet ind.

Die Kunst

Kommt! Kommt! Bei jeder der Hand
 Der Kunst: Kunst der Kunst?
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!

Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!
 Die Kunst der Kunst!

P u d e l e n.

Hvem har nu stjaalet Melken der?
Havde jeg fat paa Tyven her!
Hvad for noget! Er det sandt?
Pudel, du? nu seer jeg grant,
Skjæget er jo hvidt endnu,
Hvad er det for Streger, du?

Konen ei kunde sig bare for Latter:
Pudel! gjør du nu Spliopper atter?
En Slikmund er du, sy, skam dig noget!
Da stod den, og gjorde sin Hale kroget,
Da skammed den sig, da tudede den,
Og stjæler vist ikke saa snart igjen.

Die Fabeln

Die Fabeln sind eine Art von Dichtung, die in der Regel in der Form eines Dialogs zwischen Tieren oder Pflanzen dargestellt wird. Sie dienen dazu, moralische Lehren zu vermitteln und die menschliche Natur zu satirisieren. Die Fabeln sind eine wichtige Gattung der Literatur, die seit Jahrhunderten bekannt ist und in vielen Kulturen verbreitet ist.

Die Fabeln sind eine Art von Dichtung, die in der Regel in der Form eines Dialogs zwischen Tieren oder Pflanzen dargestellt wird. Sie dienen dazu, moralische Lehren zu vermitteln und die menschliche Natur zu satirisieren. Die Fabeln sind eine wichtige Gattung der Literatur, die seit Jahrhunderten bekannt ist und in vielen Kulturen verbreitet ist.

Hunden og Pindsvinet.

H. Hører du, Pindsviin! nu vil jeg dig fange!

P. Beed du hvad, Hund! jeg er slet ikke bange!

H. Siig hvordan du vil vare dig?

P. Derpaa mine Pigge skal svare dig!

Der er saa Mange, som greb mig fast,
Men Alle skedte baade Skam og Last.

Hunden greb for hurtigt og fast:

Fy! hvor dit Skind er fælt og hvast!

At klappe dig er en farlig Dont,

Det river til Blods og gjør saa ondt.

Hunden knurrede og slikkede sit Been:

Pindsviin, du er en kjedelig Een!

Spinnen og Spindelen.

1. Spindelen! du vil jeg dig sige!
2. Spindelen! du vil jeg dig sige!
3. Spindelen! du vil jeg dig sige!
4. Spindelen! du vil jeg dig sige!
5. Spindelen! du vil jeg dig sige!
6. Spindelen! du vil jeg dig sige!

Spindelen! du vil jeg dig sige!
Spindelen! du vil jeg dig sige!
Spindelen! du vil jeg dig sige!
Spindelen! du vil jeg dig sige!
Spindelen! du vil jeg dig sige!

Gyngehesten og Ræphesten.

- G. Ih! hoor jeg gjør store Spring,
Naar jeg sætter mig ret i Sving.
K. Ei, hoor kan jeg med Herren trave
Op og ned i den store Have!
D. Bærer ei stolte, I stakkels Kræ!
I ere jo begge dog kuns af Træ.

Den ene reed hen igjennem Haven,
Til han blev træt af Loben og Traven;
Saa satte han sig paa den Andens Ryg,
Dg svang sig næsten til Loftet tryg.
Men da han gik, da var det til Ende,
De stod, og kunde hverken gynge eller rende.

Gedanken an die Jugendzeit

1. Ich war ich dort dort dort
 2. Ich war ich dort dort dort
 3. Ich war ich dort dort dort
 4. Ich war ich dort dort dort
 5. Ich war ich dort dort dort
 6. Ich war ich dort dort dort
 7. Ich war ich dort dort dort
 8. Ich war ich dort dort dort
 9. Ich war ich dort dort dort
 10. Ich war ich dort dort dort

11. Ich war ich dort dort dort
 12. Ich war ich dort dort dort
 13. Ich war ich dort dort dort
 14. Ich war ich dort dort dort
 15. Ich war ich dort dort dort
 16. Ich war ich dort dort dort
 17. Ich war ich dort dort dort
 18. Ich war ich dort dort dort
 19. Ich war ich dort dort dort
 20. Ich war ich dort dort dort

Kaninerne.

Hvi sidde saa muntert I smaa Kaniner?
Dg pudse Snuden, med snorrige Miner,
Dg seer jer om med lystigt Mod?

K. Vor Eiermand kommer, han er saa god,
Hver evige Dag, tre fire Gange,
Og klapper, og giver os Raalblade mange.

Da kom der Nogen, det kunde de høre,
Med Lyst og Glæde de spidsede Øre;
Frem figed et Hoved og Haanden blot,
Den kjendte de alle tre saa godt;
Den rækkede dem de friske Blade,
Dg alle de piller deraf saa glade.

Drengen og Sommerfuglen.

D. Sommerfugl!

Rød og gul,

Siig, hvoraf du lever,

Mens du i Luften altid svæver?

S. Blomsterdust, Solens Blik

Det er al min Mad og Drik.

Drengen vilde den fange,

Den bæved,' og bad saa bange:

Kjære Dreng! af rør mig ei,

Lad mig flyve frit min Vej!

Knap bliver Himlen aftenrød,

Ligger jeg jo alt kold og død.

Drängen og Rømmelighed

Drängen

og Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Drängen

og Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Eller Rømmelighed

Drengen og Fuglen.

D. Seer du, Fugl! nu taer jeg dig!

F. Grib kun til, saa har du mig.

D. Jamen, du er uartig,

Du flyver just, naar jeg har dig.

F. Skaf dig først to Binger paa,

Saa kan du mig ogsaa naae.

Fuglen sad i Bogetop,

Drengen saae saa skjævt derop;

Først ham ærgrede Fuglens Lære,

Men han tænkte: det maa saa være.

Flyv og syng du kun histoppe,

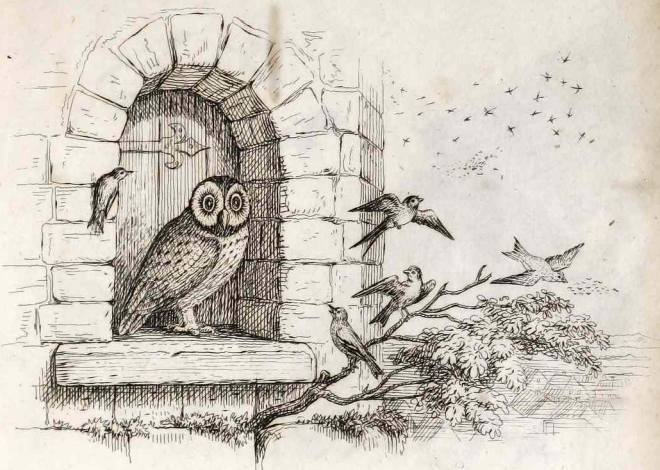
Jeg her nede vil springe og hoppe.

Ervingen og Anglen

D. Der du Angl! nu taer jeg dig!
 A. Gid kun til, saa har du mig.
 D. Gaa, du er uortig.
 Du hører ju, naar jeg har dig.
 A. Gid dig fort to Binger har,
 saa kan du mig ogsaa haer.

Anglen var i Begreb
 Ervingen var saa hvidt bleg;
 Fort ham argerde Anglen var,
 Men han tænkte: det maa han bare.
 Gled og sang en lille stund,
 Jeg har ikke vil springe og hoppe.

Fuglene og Uglen.

- I. See god Dag, Moer Ugle! er du kommet frem?
Gjør ikke din Mine saa arrig og slem!
Ellers du volder os Angst og Skræk,
Men i Dag skal vi holde dig lidt for Gjæk.
- II. Na, skinnede Dagen kun ei saa klart,
Saa skulde jeg æde jer Alle snart.

Da leged' de Andre; den sad alene:
Hvad feiler dig dog? saa spurgde den Ene,
Du gjør et Ansigt som Gift og Galde?
Den svarede but: jeg hader jer Alle,
Det klare Solskin jeg kan ei taale,
Jeg vredes, fordi I spørge og skraale.

Flaggermusen og Fuglene.

- Fl. Kom hid, du lille Fugl, du Kjære!
Dg lad os Legebrødre være.
- F. Din Broder? jeg takker saa mange Gange,
Dit Ansigt gjør mig angst og bange.
- Fl. Jeg tænkte det nok; jeg stakkels Dyr,
Baade Musen og Fuglen for mig flyer.

Men Aftenbakken sad ene i Krogen,
Den ønskede ei at sees af Nogen;
I mørkeste Hul den sad saa tyst,
Dg viisde sig ei, mens det var lyst.
Men først om Aftenen blev den travl,
Dg flaggrede ene om Husets Gavl.

Slagget mellem de to Hæere

Al. Kom her, du lille Hund, du Hæere!
Og lad os vedbrødre være.
J. Om Hæere? Jeg taler saa mange Gange
Om Hæere, der mig angik og bang.
Al. Jeg tænker det nok; jeg stakke Dødt
Hæere Hæere og Hæere for mig hver.

Men Hæere Hæere for mig i Hæere
Men Hæere er at se af Hæere;
I Hæere Hæere for mig i Hæere
Og Hæere Hæere for mig i Hæere
Men Hæere Hæere for mig i Hæere
Og Hæere Hæere for mig i Hæere

H a n e r n e.

Seer I den fremmede Hane løbe?
Ham har jeg ordentlig maattet døbe;
Han kommer her i min Gaard, den Nar,
Og lader ret, som han hjemme var.
Giver vel Algt: hvo sligt tør gjøre,
Ham skal jeg rigtig i Skole føre.

Hr. Hane var streng og barsk, den Brave,
Han holdt sine Høner og Gjæs i Ave,
For alle Næsvise var han en Skræk,
Han bød dem strax forsoie sig væk.
Men naar han saa fjækt til Spids vilde snakke,
Da greb ham Hunden droit i hans Nakke

Parlament

Om det fremmende Land lader
Saa det sig ordentlig indholdet lader
Saa kommer det i min Gange, det har
Og lader det, som den fremmende var
Givet vel sig: det sig for sig
Saa skal sig rigtig i Skole lere
Det skal det sig og det, den Skole
Saa skal det sig og det i Skole
For alle Skole det sig den en Skole
Saa det den sig for sig sig det
Saa naar den sig til Skole alle Skole
Det skal den Skole det i den Skole

Bjørnen.

See her en Dandssemester, Børn!
Velkommen velkommen du kjære Bjørn!
Hvor mange Kunster du maa forstaae!
Hvor peent kan du paa Bagbeen gaae!
Kun Skade, Bjørn! du brummer dertil,
Du lider nok ei den Dands og Spil?

Bjørnen langt hellere græd end loe,
Han maatte dandse og gaae paa to,
Langt heller han gif i vilden Skov,
Og laae paa Høe i Hulen og sove.
Her maa han nu sulste den halve Dag,
Lidt Honning var meer efter hans Behag.

Björnen

Det var en dampsmålar, Björn!
 Bästsmålar kallades han i sin Björn!
 För många skinner på hans fötterna!
 För varit han på hans fötterna gåt!
 Han stode Björn! på brunnens botten!
 Du ligger nu i den döda af Göt!
 Björnen ligger på hans stora och lora
 Han maktade bäst af alla på sin
 Längst bäst på sin i sin stode
 Og lade på sin i sin stode
 Det var han nu i sin stode
 Längst bäst på sin i sin stode

Det dandsende Murmeldyr.

Forærer du mig lidt, du Lille?

J kunne ei troe, hvor det gaaer mig ilde!
Mine Brødre lege om Somren i Enge,
Jeg maa her dandse og hoppe for Penge,
De sove om Vintren Sovnen sod,
Jeg maa her vaage og tigge om Brød.

Du stakkels Dyr, det gjør mig ondt;
Jeg dandser rast og springer rundt,
Men Ingen tør putte mig i en Kiste,
Da vilde al Munterhed jeg miste.
Du lod dig fange, det var ret slemt,
Hvi har du dig ikke bedre gjemt?

Der dankende Mithras

Gerecht du mich bist du Gatte?
 Ich bin es nicht doch der Gatte mich bist!
 Meine Treue ist ein Sonnen i Gatte
 Ich bin der Gatte und Gatte der Gatte
 Ich bin ein Sonnen Gatte
 Ich bin der Gatte und Gatte ein Gatte
 Du hast's doch der Gatte mich bist!
 Ich bin der Gatte und Gatte ein Gatte
 Ich bin der Gatte und Gatte ein Gatte
 Du bist ein Sonnen Gatte
 Du bist ein Sonnen Gatte
 Du bist ein Sonnen Gatte

Soen.

Børn, saa taler Mutter,
Hører paa mig, mine Glutter,
I maae være propre og pene,
Alltid holde jer nette og rene,
Ikke overalt jer vælte,
Ikke i Snavset ligge og ælte.

Men som hun selv nu gif og laae,
Og som nu Børnene hende saae,
Saa spared de ingen Flid og Kræfter,
Men gjorde hende alting efter;
Og Ingen blandt dem det høiere drev,
Thi Sviin de var, og Sviin de blev.

1122

Hvor for taler du om
 Hvor du mig mine Glæder
 I mine egne Propter og Bæne
 Hvor du har det rette og runde
 Gode og det rette
 Alle i Gode og Bæne

Hvor som du har det rette og runde
 Og som du har det rette og runde
 Gode og det rette og runde
 Hvor som du har det rette og runde
 Og som du har det rette og runde
 Gode og det rette og runde

Den kalkunske Hane og Kyllingerne.

Hører mig, I Børn! det maae I vide,
Artige maa I være og blide,
Buldre og skjænde det passer sig ikke
Man maa see paa Folk med venlige Blikke;
Hold op med Larm og Arrighed,
Eller I kan troe, jeg bliver vred.

Da skulde just gjennem Gaarden gaae
En Dreng med sin røde Hue paa!
Da tog Kalkunsken paa at true,
Og raabde og skreeg: væk med den Hue!
Hr. Hane! loe Drengen ved Gaardens Port,
Hvad har dog min røde Hue dig gjort?

Den fælske Fane og Hælsingene

Der mig, J. Korn! det maa J. vide

Altegne maa J. være og vide

Kulde og skide det koster sig ikke

Men maa se den Galt med enlige Skide

Det op med Fæm og Skide

Alte J. kan troe sig blive vide

De fælske iug skide Gæster gæst

Der Dæng med sin rode Fæst

De tog Kællingene paa et Fæst

De rødder og fæst! det maa den Fæst

Der Fæst! det Dængene ved Gæsterne Fæst

Det har dog min rode Fæst og Fæst

Ræven og Anden.

R. Fru And! hvi svømmer du der paa Dammen?

Rom hid i Land, lad os snakke sammen,

Det er længe siden jeg saa dig, Kjære!

A. Her Ræv! jeg kan dig intet lære,

Du er saa altfor klog for mig,

Helt bliver jeg derfor langt fra dig.

Hr Mikkel paa Landet var ilde stemt,
Han kunde ei svømme, og det var slemt;
Thi efter Stæg løb ham Munden i Vand,
Det havde hun gjættet, den snilde And;
Han ærgerlig luskede langs med Sivet,
Og, tvungen, lod Anden beholde Livet.

Staven og Staven

St. Sten Sten! det kommer du der den Stenning?
Sten Sten i Sten, lad os hente Stenning,
Det er Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
St. Sten Sten! det kan Sten Sten Sten Sten!
Du er Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
St. Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!
Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten Sten!

Hjorten

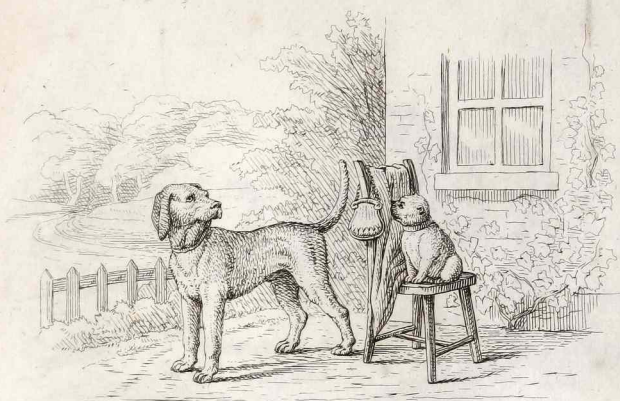
Horde jeg ikke Jagthornet klinge?
Saae jeg ikke Hundene springe?
Bag Krattet komme jo Jægrene hid;
Alt flygte er nu den høie Tid.
Rast gjennem Skov jeg fare vil,
Veen! lad nu see, hvad I due til.

Hunden den sprang, den var saa rap,
Vi nu, Hjort! vi vil løbe omkap!
Hjorten den raabde: saa prøv engang!
Her er en Groft, — jeg over sprang;
Kommer du med? nei, jeg veed Beskeed,
Den var dig sagtens altfor breed.

Storien

Derde is die Jagdman singe?
Eene is die Singman singe?
Een Koning kwam te Jagdman bid;
Hi hoort er in den hofe bid.
Hof-gingman Ode is die bid
Hof! bid in die hofe bid bid.
Hofman den hofman bid bid bid
Hi in Hof! hi in hofe bid bid!
Hofman den hofman bid bid bid
Der er in Hof! — is bid bid bid
Koning den hofman bid bid bid bid
Der bid bid bid bid bid bid bid

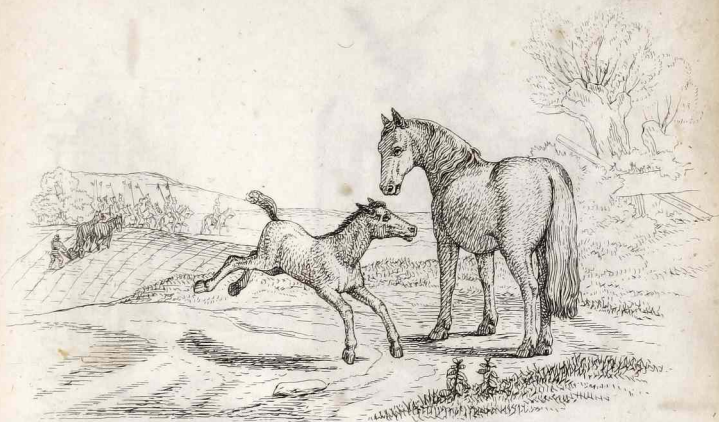

Mopsen og Jagdhunden.

- M. Det var nu slet ikke efter mit Sind
At løbe, som Du, i Slud og Vind.
J. Jeg gad ei ligge i den støvede Stue
Dag ud, Dag ind og snorke og snue.
M. Sophaen er dog saa blødt et Sæde!
J. Løbe og springe, det er min Glæde!

Hunden løb lystigt i Mark og Skov;
Mopsen laae hjemme paa Sopha og sov;
Jagthunden agted ei Regn og Vind;
Forkjælet rystede Mopsens Skind;
Den blev saa feed og mat og svær,
Den kunde ei gjøe eller trække sit Veir.

Joseph de Jacobson.

Hesten og Føllet.

Spring kun mit Føl med lystigt Sind,
Frem og tilbage, rask som en Vind;
Endnu en Stund er du fræk og fri,
Bliver du stor, da er det forbi,
Arbeid og Slid din Lod skal være,
Alt trække Plougen og Rytteren bære.

Føllet soang sin lette Krop
Rundt om sin Moder i rask Galop;
Al dets Lyst var kun Leeg og Spil,
Snart blev det smukt og voxede til;
Da saae jeg det, tre Aar derefter,
Trække en Vogn med dygtige Kræfter.

Deisen og Hæller.

Springt hun mit Hæl med løstigt Sind,
Hætt og klæddet, kast som en Hind;
Gennem en Skov er du fremt og fri,
Hættet du her, da er det forbi,
Hætt og Hætt, og Hætt og Hætt,
Hætt og Hætt, og Hætt og Hætt.

Hættet løng sin kiste Hætt,
Hættet om sin Hætt i kast Hætt;
Hættet Hætt og Hætt og Hætt,
Hættet Hætt og Hætt og Hætt,
Hættet Hætt og Hætt og Hætt,
Hættet Hætt og Hætt og Hætt.

Kyllingen.

Kylling, letsindige Barn! hvorhen
Løber du dog saa hurtigt igjen?
I Hjørner og Kroge du tripper omkring,
Dg figer og gloer paa alle Ting;
Dg seer du saa ei din Moder en Stund,
Saa skriger du strax af Hjertensgrund,

I Haugen løb ind den lille Taabe,
Snart hørde Hønen den skrige og raabe;
Den opsøgte Barnet med Sorg og Nød,
Af Angst og Skræk var det næsten død.
Det hurtigt krøb under Moderens Fjer,
Dg tænkte: det gjør jeg da aldrig meer!

K. 1111111

Königliche Bibliothek
 Berlin
 Die hier zu findende
 Bücher sind Eigentum
 der Königl. Bibliothek
 und dürfen nicht
 ohne Erlaubnis
 der Bibliothek
 aus dem Hause
 entnommen werden.

K. 1111111
 Die hier zu findende
 Bücher sind Eigentum
 der Königl. Bibliothek
 und dürfen nicht
 ohne Erlaubnis
 der Bibliothek
 aus dem Hause
 entnommen werden.

Drengen og Anden.

- D. Du gode And! du mig sige skal,
Hvor stort er dine Ungers Tal?
A. At tælle har jeg ret aldrig lært,
Men at stjæle Een, vilde falde dig svært,
Paa hver jeg holder et agtsomt Die,
Thi Alle mig lige godt fornøie.

Og hurtigt hun gav sig til at kalde,
Da vrimled de ned til Vandet alle,
Med Stolthed og Glæde Anden saae
Paa sine muntre, vedre Smaa;
De svømmede ud paa det dybe Vand;
Drengen sad længe ved Breddens Rand.

Strungen og Kinder.

1. Du gode Gud! du mig skal
Gode herte er mine herte skal?
2. Du lulle mig jeg vil altid herte
3. Men du lulle mig vilde herte vilde herte
4. Du herte jeg holder er agtelse herte
5. Du lulle mig vilde herte herte

6. Du lulle mig vilde herte herte
7. Du lulle mig vilde herte herte
8. Du lulle mig vilde herte herte
9. Du lulle mig vilde herte herte
10. Du lulle mig vilde herte herte

Fisken.

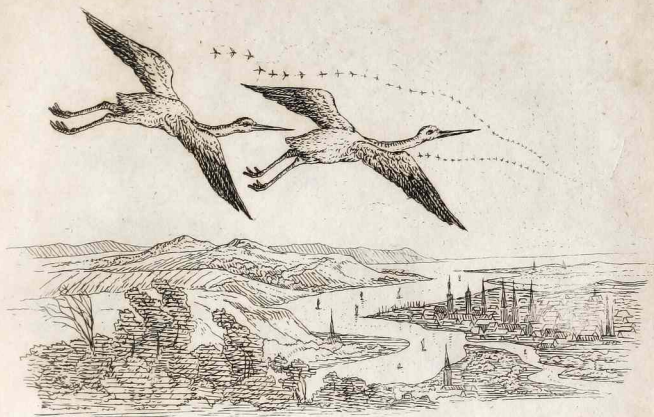
Fisk, du Stakkell, du tøssede Drog!
Snap dog ei efter den Medekrog;
Glat vil den ind i Halsen glide,
Men saa gjøre ondt og rive og slide.
Seer du ei hist den lille Mand?
Fisk, svøm bort, saasnart du kan.

Fisken forstod nok bedre den Sag,
I fede Mundsfuld han fandt Behag,
Tænkde, at Drengen med Snor og Stang
Sad kun der for Løier engang;
Svømmede did, og snappede frisk!
Nu maa du sprælle, du arme Fisk.

WILHELM

Wilt du wissen, du todeser Drog!
Nur das ist der Tod, den ich fürchte;
Denn der Tod ist ein Schlaf, ein Ruh,
Wann das Leben endet, und ich nicht mehr
Seh' die Welt, die ich liebte so sehr?
Denn das Leben ist ein Kampf, ein Strid,
Wann das Leben endet, und ich nicht mehr
Seh' die Welt, die ich liebte so sehr?
Denn das Leben ist ein Kampf, ein Strid,
Wann das Leben endet, und ich nicht mehr
Seh' die Welt, die ich liebte so sehr?

Storkene reise.

I kjære Storke! hvad tænker I paa?
Hvi flyver I alle mod Solen saa?
S. Det bliver saa koldt her, og Dagen er kort,
Vi fryse, og derfor vi drage bort!
Paa lette Vinger afsted I drage,
Men Storke! jeg beder, kommer snart tilbage.

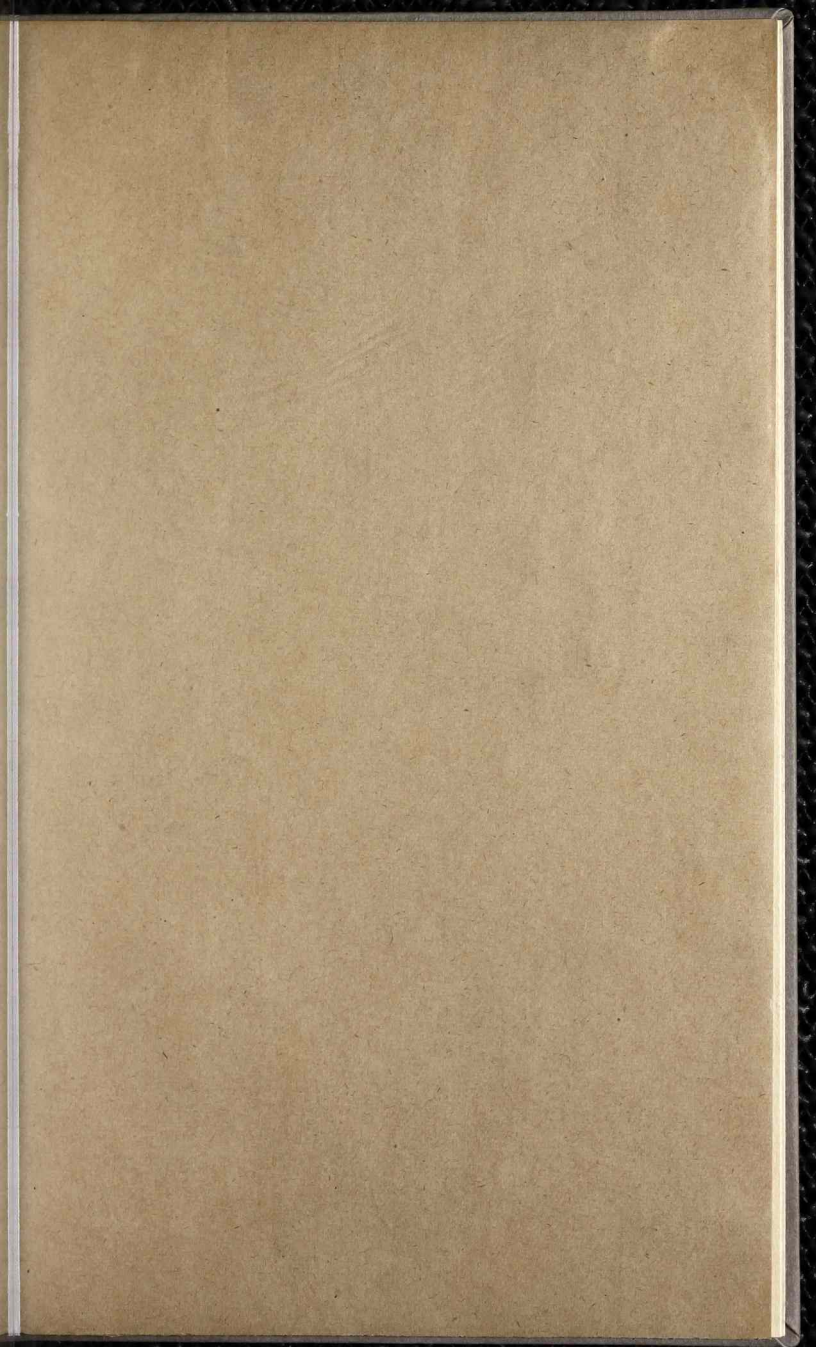
Og knap var de floine af Landet ud,
Kom Vinteren med Storm og Glud.
I tomme Rede deroppe paa Tag
Den stroede af hvide Duun et Lag;
Det var vel for koldt et Leiested,
At ingen Stork lod sig noie dermed.

Storkene komme.

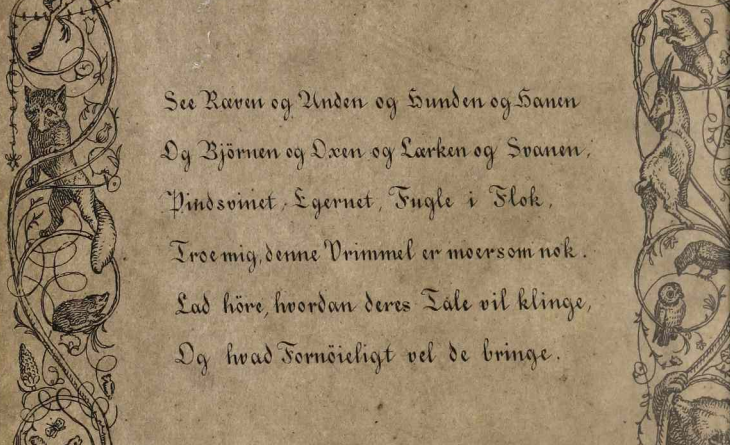
Solen skinner, og Somren er nær,
Nu komme vi Storke atter her.
Vi kunne i fjerne Land ei glemme
Vor kjære Rede, som er her hjemme.
Der staaer den endnu, der ville vi trygge
Sidde og ruge og boe og bygge.

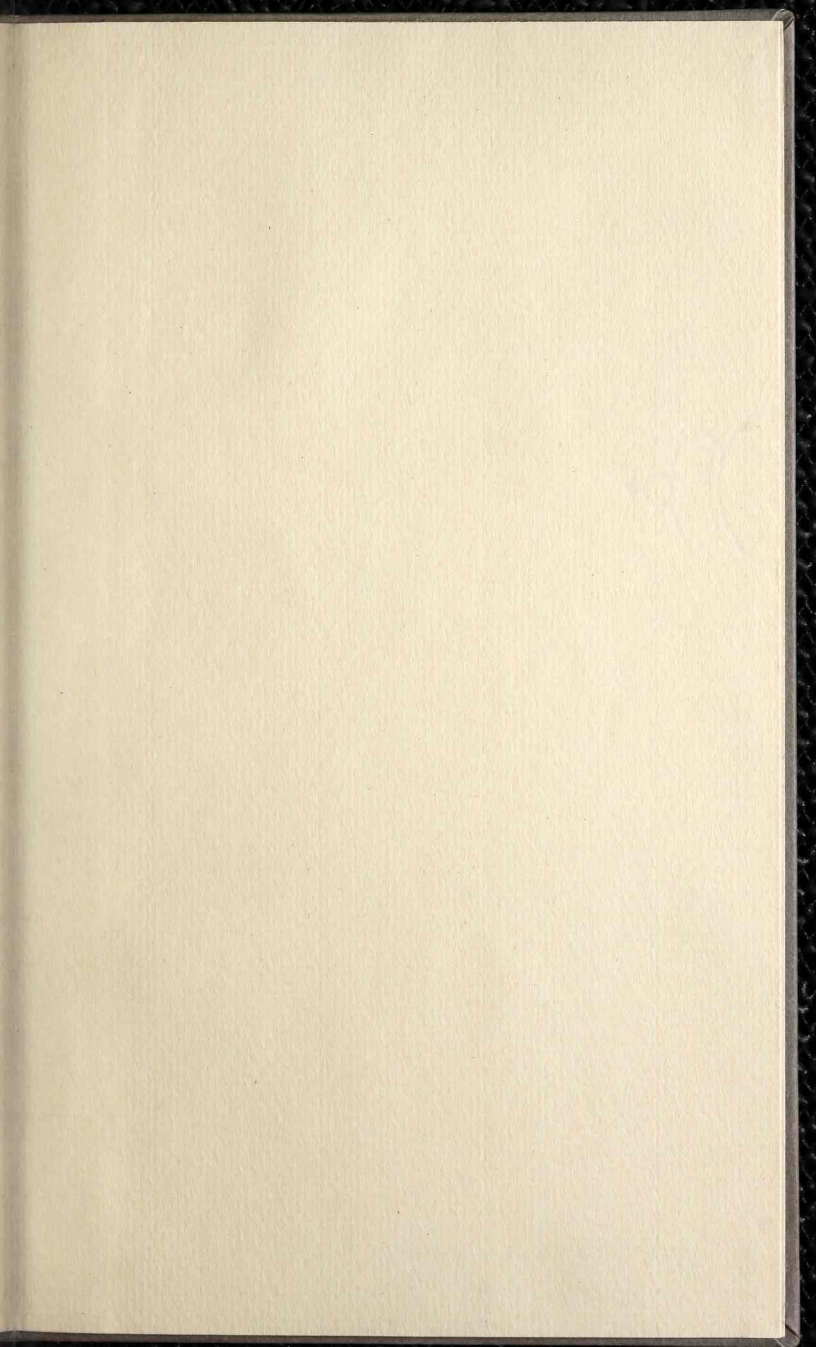
De byggede den med Qvist og Straa,
De flettede ivrigt og flink derpaa.
Tre Uger Fru Stork sad der saa rolig,
Da blev der Liv i den lille Bolig;
Fem bitte Storke laae der leiret,
Og stak de sultne Næb i Beiret.

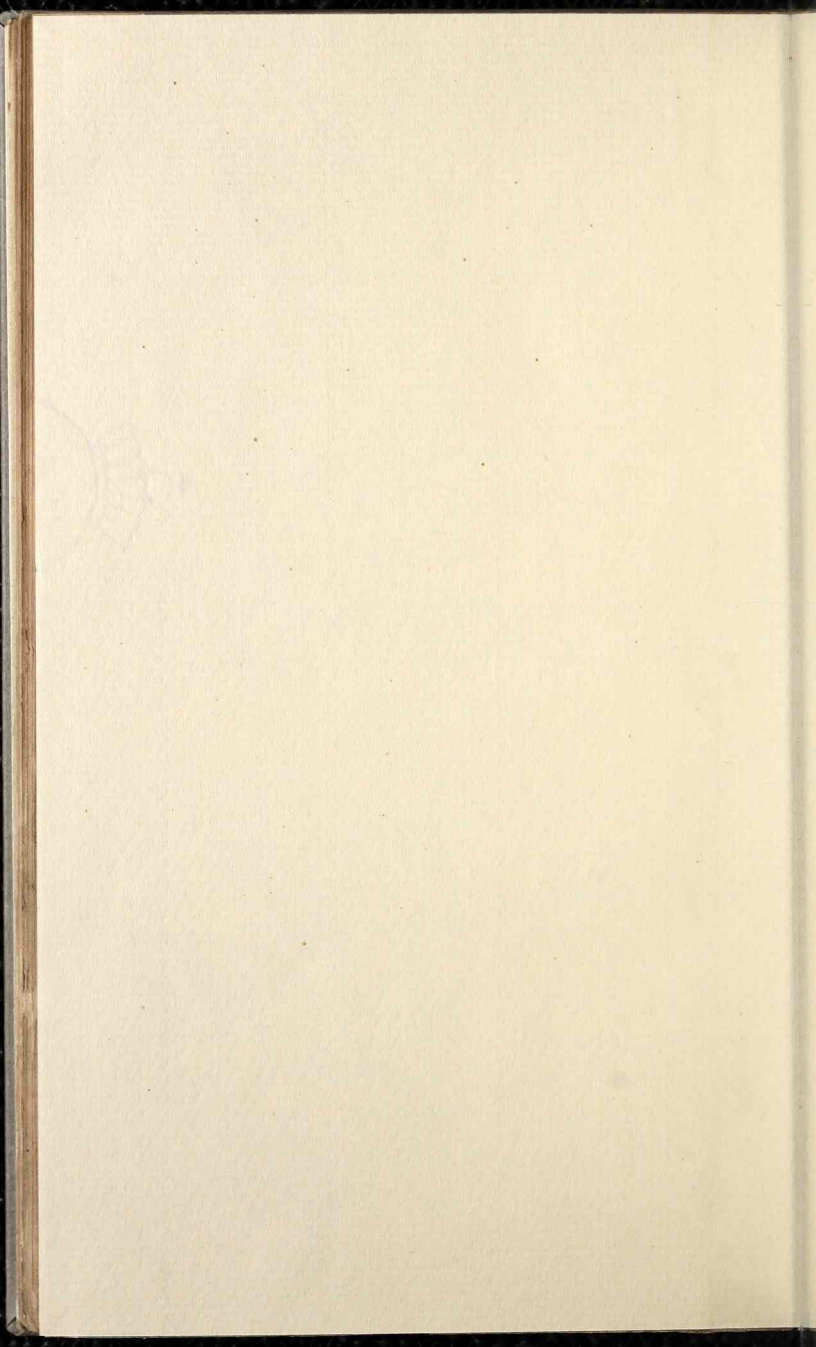

See Ræven og Unden og Hunden og Hanen
Og Björnen og Oxen og Larken og Svanen,
Pindsvinet, Egern, Fugle i Flok,
Tro mig, denne Drimmel er moersom nok.
Lad höre, hvordan deres Tale vil klinge,
Og hvad Fornöieligt vel de bringe.

Hund og børn skan 517719
Bjernen skan 517720

Det kgl. Bibl. Bogb.

